

Till Sara Stenholm, Godmorgon världen

Ang Magnus Utviks bok Tuktad till frihet

Magnus Utvik ska medverka i ert program på söndag. Vill gärna ge er lite tankar av hur den boken drabbar oss.

Budskapet i boken är att jag och mina vänner är hjärntvättade, lever i en bubbla, avskurna från samhället, med ett eget språk och med en ideologi som går ut på att genom misshandel och sexuella lydnadslekar lösa upp småflickors spärrar. Vi är därmed en av Sveriges farligaste sekter, säger Utvik. Att tiden har stått stilla hos oss i 30 år, belyser han bland annat genom en kränkande beskrivning av Hans Scheikes lägenhet i Vällingby. Bifogar utdrag ur boken om lägenheten samt bilder på hur den egentligen ser ut.

Nu kan varje människa som pratat med mig i bara några minuter inse att jag inte lever i en bubbla, skild från samhälle och verklighet. Man kan lugnt säga att vi alla tre (jag själv, Agneta Ogebratt och Hans Scheike) är ovanligt aktiva och närvarande i vår kultur, såväl vad gäller intressen, engagemang, som sociala kontakter. Man kanske inte kan begära mer av en man på snart 90, en kvinna på 70 och en annan kvinna på 64 år.

Det är för brottsoffrens skull han skrivit boken, för att de ska få upprättelse, säger Utvik. Ändå lyckas han bara få ett enda brottsoffer från 1988 att delta, Jessica. Och jag förstår det. De vill förmodligen inte heller att hela denna historia (mer än 25 år gammal) ska tas upp igen och ge fritt fram för alla tidningar att på nytt frossa i hemska och smaskiga detaljer. Som det var under rättegångarna och många år därefter. Och inte ens brottsoffren är betjänta av att vi beskrivs med osanningar, snedvinklingar, allmänna kränkningar och en mängd faktafel.

Boken är en enda lång hetsskrift för att åter vigla upp den lynch-stämning som rådde i början på 90-talet och som lång tid framåt försvårade våra möjligheter att leva ett normalt liv. Nu vill han åter hetsa, gärna till stordåd, som att sätta på pränt Jessicas önskan att någon åker och dödar oss. Han sätter våra liv i fara, trots att ingenting av brottsligt slag har hänt sedan avtjänade straff.

Anmärkningsvärt är också att det inte finns något nytt i boken. Till bevis på vår farlighet tar Utvik upp skeenden och skrifter hämtade från förundersökning och domar från 1988, alltså material som är mer än 25 år gammalt och helt inaktuellt idag. Vi har fått stå till svars för detta i två rättegångar, vi har suttit i fängelse och vi har dessutom hängts ut i pressen på ett ovanligt digert sätt. Har vi aldrig rätt att lämna den här historien? I svensk lagstiftning anses att man sonat sitt brott när straffet är avtjänat. Därefter ska man kunna leva sitt liv som alla andra. Det vill vi också göra.

Poängteras bör också att de framträdanden vi gjort i media endast handlat om våra egna upplevelser och erfarenheter av smisk. Det handlar om vuxna människors intresse för något som de funnit vara värdefullt och berikande i deras egna liv. Något om minderåriga finns inte med i sammanhangen. Betonas bör också att spanking som fenomen finns över hela världen och har funnits sedan början av 1900-talet. Så det är inte något som vi har hittat på. Att ha en sådan läggning ska inte behöva hängas ut och förföljas.

Med vänliga hälsningar

Brita Sylvan

Bilaga: Bilder på lägenheten i Vällingby